

„LENTE“

NAAR EEN AQUAREL

(In bezit van den Heer H. W. van Delden, te Amsterdam. Bekroond in *Arti et Amicitia* met de gouden medaille van H. M. de Koningin, 1899.)

te begeven, zou hij er dadelijk weer thuis zijn. Trouwens hij heeft op vele van zijn vroegere domicilies nog zijn pied-à-terre. Zijn atelier aan de Beeklaan in Den Haag zou hij zeker op den een of anderen dag weer eens opzoeken, wanneer daar niet een nieuwe boulevard aan dat mooie natuurplekje een einde had gemaakt. Te Madrid of te Sevilla zou zijn hospita hem onmiddellijk van harte welkom heeten; te Parijs en te Antwerpen zou hij dadelijk weer aan 't werk kunnen gaan in zijn oude, bekende buurt; en zoo heeft deze cosmopoliet onder de schilders zijn atelier aangehouden te Monnikendam, waar hij eerlang weer heen denkt te gaan om nieuwe sujetten te vinden, en werkt hij ook minstens één dag per week, bij voorkeur Zaterdag, op zijn atelier op 't Singel te Amsterdam: een atelier, hoog, breed en diep, met ruimte in overvloed voor een aantal leerlingen, die daar tegelijk met Rink schilderen en het als een voorrecht beschouwen, den correcten teekenaar tot mentor te hebben.

* * *

wist hij zich overal recht thuis te gevoelen, en vond zoowel in Algerië als te Monnikendam, zoowel te Napels als te Hattem zijn artistieke gading. In al die plaatsen had hij ateliers, maar zijn eigenlijke werk deed hij op straat en in de open lucht. Daar maakt hij zijn schetsen, bestudeert hij het volk in de typige buurten en in hun eigenaardige, pittoreske omgeving, en de indrukken buiten verkregen verwerkt hij dan tot levende instantanées op zijn atelier.

En aan die plaatsen heeft Rink niet alleen zijn herinneringen, maar wanneer hij geroepen mocht worden zich er weer heen

Geen wereld waarin men langer jong blijft dan de kunstenaarswereld. Ik ken schilders die alhoewel reeds dicht bij de 50, toch nog altijd tot de jongeren worden gerekend. Er zijn zelfs artiesten, die dat epitheton behouden tot hun 70ste jaar, wat dan gewoonlijk aan de groote klok wordt gehangen, omdat de traditie meëbrengt hun op dien datum van hun leven een openbare hulde te brengen. Maar al worden zij dan ook officieel bij de ouderen ingelijfd, velen blijven tot lang over die grens nog zoo jong in hun kunst, dat zij de werkelijk jongeren beschamen. Ieder weet wie ik hier op 't oog heb.